Plameny skoro olizují vybledlé džíny, kolena pálí, záda mám potaženy jinovatkou. Hlavou se honí podivné myšlenky a ani nepozoruji postavu, která vystoupila ze závoje tmy a stojí teď u mého ohně.

„Ahoj kamaráde, mohu se trochu ohřát?“ povídá. „Co bys nemoh,“ já na to a úkosem si ho prohlížím. Džíny jako já, taky něco pamatujou a ta hlava, hotový strniště, myslím si a sahám pro krabičku cigaret. „Neměl bys jednu pro mě?“ povídá. „Jel jsem za klukama, měli na mne čekat na nádraží, ale kde nic, tu nic. Čekal jsem dlouho a teď v tý tmě aby se čert vyznal.“

Poděkoval a připálil si větvičkou.

Nevím, jak dlouho jsme tak seděli, když jsem vstal, řekl, že jdu spát a zalez do spacáku.

Seděl na pařezu a díval se do hasnoucích uhlíků.

Ráno jsem se probudil dřív než on. Budit ho nebudu, seženu radši nějaké dříví, abychom se mohli trochu ohřát a upachtit si snídani. Od včerejška nezbyla ani větvička.

Když jsem se vrátil, úplně jsem ztuhl. Všechno pryč! Spacák, torna! Sakra, chlápka si pustíš k ohníčku, ani ho neznáš a von tě pak prachsprostě vokrade.

Sed jsem si na trávu a bylo mi blbě.

Zapraskala větvička, zvedl jsem hlavu. Stál přede mnou jako včera. V každý ruce ešus.

„Skočil jsem pro vodu. Věci jsem odnesl támhle k těm smrkům. Přes noc to zvlhlo a tam jde ranní sluníčko.“

Stál jsem na peróně a on mi zamával z okna.

Zvedl jsem ruku a zašeptal: „Odpusť, kamaráde!“ _____

_____

Václav Černý - Dewi

2. místo v kategorii Próza pokročilých
Trapsavec 1971